

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

בה.

עין משפט נר מצוה

קפ א מיי פ"ד מהל
לויס ה"א ופ"ח
מהל: טומאת מת ה"א:
קפב ב מיי פ"ד מהל
לויס ה"א ט:
קפג ג מיי שם פ"ח
ה"א: ופ"ח ה"א
ופ"ח ה"א ט:
קפד ד מיי שם פ"ח
ה"א: ופ"ח ה"א
הלכה ט:
קפה ה מיי שם פ"ח
הלכה י ופ"ח
הלכה ט:
קפז ו מיי שם פ"ח
ה"א: ופ"ח
קפו ז מיי שם פ"ח
ה"א: ופ"ח
קפז ח מיי שם פ"ח
ה"א: ופ"ח
קפח ט מיי שם פ"ח
הלכה ז:

לעזי רש"י

אשפירל"א. אשכנז
צמח ששימש
הלכות (מסופס).
אש"א. און. דית
(של כלי).

רבינו גרשום

ואיזהו כלי שטומאה
קודמת לפתחו. כלומר
שאין מטמא מגבו אלא
דרך פתחו: אמר קרא
תוכו. כלומר תוכו של
כלי חרש וכו': הני
בדאמרין לעיל כלומר
נאמר תוכו לייטמא וכו'
לעיל: לא ארבעה תוכו
כתיב תוך תוכו תוך
תוכו. כלומר מצי למיכתב
תוך מאי תוכו לדרשא
הוא דאתא: חד לג"ש.
בדאמרין לעיל כלומר
נאמר תוכו לייטמא וכו'
חד תוכו ולא תוך תוכו
כלומר דכתב וכל אשר
בתוכו יטמא ולא תוך תוכו
לעיל: ופ"ח ה"א: כלי שטף
העומד לתוך התנור שתנור
זו כלי חרש [הוא] וכלי
שטף לו (ו) חלו עור אבל
פירות שבכלי שטף אין
טמאין דכלי העומד בתוכו
טמא וכל מה שבתוכו
ומה אמר אפי' כלי שטף
כלומר לא מבטיא כלי
חרש דחשיב תוך דרייה
וחשוב תוך תוכו אלא
אפי' כלי שטף דאיך חשוב
תוך דרייה אפי' הכי מציל
לפירות שבתוכו: ובנגיעה
כלומר דנגע בתוכו ויהא
טמא ולא יהו כל הכלים
שטמאין בבבן כלומר בכלי
עץ וכו' אמר קרא וכל
כלי פתוח אשר אין צמיד
פתיל וגו' כלומר שו' כלי
חרש הא הוא דכי אין
צמיד פתיל טמא שו' כלי
חרש וכו' אלא כל הכלים
כלומר ש עץ בין שיש
צמיד פתיל ובין שאין
צמיד וכו': גולמי כלי עץ
כדבעין לפרושי לקמן:
וכל שעתיד לשוף אפליגרי
לעיל: לשבץ קליגריה.
לכרסם לשון צוקליש:
האטיח בטוחס שחורין
כלומר להיות אדם: מחוסר
כן. כלומר שוליים על מה
שהכלי יושב:

איוהו כלי שטומאתו קודמת לפתחו הוא אומר זה כלי חרס. אבל
אי לא כתיב פתוח ע"כ הוה מוקמין ליה בכל הכלים ולא
הוה ידעינן מאי למידרש מהוא: (לעיל) ומה בל הכלים שאין
מיטמאין מאוירין בו. וא"ת מה לכל הכלים שכן נעשו אז הטומאה

ובצמח נמי דעבד ק"ו איפכא שיהו
כל הכלים מיטמאין מאויר איכא
למיפדך מה לכלי חרס שכן אין לו
טירה צמקה וי"ל דלאו מנח כלי
עבד ק"ו אלא מנח גב ואויר ויטהו
למאי דפרישית לעיל דהאי ק"ו הו
כמו מה מצינו דלא תקשה כל חד וחד
תיקוס אדוכמיה קשה דצמח מצינו
ליכא למיפדך ליתן האמור של זה זה
דאיכא למיפדך כדפרישית ויש לומר
כדפרישית לעיל שיש כאן שום סכרה
לעשות ק"ו אלא יומת מאחר ועוד
האי ק"ו דהכא לא נקטיה כלל אלא
לרווחא דמילתא דצמח כלים כתיב
טומאת מגע אף מגבן וכל הכלי
אשר יגע בו הוא יטמא דמהיכא
נמעט כלי חרס ולאשר כלים דליפנין
טומאת אויר מק"ו היינו מנח גב
ואויר ולהכי אצטרך תוכו של זה ולא
תוכו של אחר: ויהוין בל הכלים
מיטמאין מאוירין מק"ו. ואם תאמר
אם כן לא יטמא מגבן דהשתא
מיטמא ככולהו קרא דכל כלי פתוח
דככולס טומאה קודמת לפתחו וי"ל
דמ"מ לא מוקמין ליה אלא בכלי חרס
דכתיב ציה טומאת אויר צדיה: ה"א
ו וחד ד צדיה שוה. מפנית היא
דוהו מני למכתב וכל אשר
יפול מהם בו כל אשר בו:

ואפילו מלא חרדל א"ל רב אדא בר אהבה
לרבא ויהא כלי חרס מיטמא מגבו מק"ו ומה
כל הכלים שאין מיטמאין מאוירין מיטמאין
מגבן כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו דין
שיטמא מגבו אמר קרא וכל כלי פתוח אשר
אין צמיד פתיל עליו איזהו כלי שטומאתו
קודמת לפתחו הוא אומר זה כלי חרס וכו' אין
צמיד פתיל עליו הוא דטמא א"הא יש צמיד
פתיל עליו טהור ויהו כל הכלים מיטמאין
מאוירין מק"ו ומה כלי חרס שאין מיטמא מגבו
מיטמא מאוירו כל הכלים שמיטמאין מגבן
אינו דין שמיטמאין מאוירין אמר קרא תוכו
תוכו של זה ולא תוכו של אחר והני תוכו
הא דרשינהו ארבעה תוכו כתיבי 2 תוכו תוך
תוכו תוך חד לגופיה וחד לג"ש וחד תוכו
של זה ולא תוכו של אחר וחד תוכו ולא
תוך תוכו ואפילו כלי שטף (ה) ולא יהו כל
הכלים מיטמאין מגבן אלא מתוכן ובנגיעה
מק"ו ומה כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו
מיטמא מגבו כל הכלים שאין מיטמאין
מאוירין אינו דין שאין מיטמאין מגבן אמר
קרא וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל
עליו טמא הוא הא הוא דכי אין צמיד פתיל
עליו טמא הא יש צמיד פתיל עליו טהור הא
כל הכלים בין שיש צמיד פתיל עליהם בין
שאין צמיד פתיל עליהם מיטמאין: מתני

טהור בכלי עץ טמא בכלי מתכות טהור
בכלי מתכות טמא בכלי עץ: גמ' תנו
רבנן דגולמי כלי עץ טמאין פשוטיהן
טהורין וגולמי כלי מתכות טהורין
פשוטיהן טמאין נמצא טהור בכלי עץ
טמא בכלי מתכות טהור בכלי מתכות
טמא בכלי עץ ואלו הן גולמי כלי עץ
כל שעתיד לשוף לשבץ לגרר לכרכב
להטיח בטוחס מחוסר כן או אוגן או אוזן
טמא מחוסר החיטה טהור מחוסר החיטה
פשוטא לא צריכא דחק קפיוא בקבא
וואלו הן גולמי כלי מתכות כל שעתיד
לשוף

קרא ידעינן דמוצן ומחריב ציה וכן מוכח צשמעמא קמייחא
דוצמים (דף ג:) דפריך ומי אמר רבא חטאת ששטפה על מי שמתוויב
טעות פסולה על מי שמתוויב עולה כשרה אלמא דמינה מחריב זה
דלא מינה לא מחריב זה ותנן אפילו כלי שטף מצינו ומשני התם
גלי קראי דארבעה תוכו כתיב:

לחפית במונס. הקשה ר"ת דכפ' שני דסנהדרין (דף כ:) עאמר לוי
עץ מאימתי מקבלים טומאה העריסה והמטה משישופס צעור
הדג ותיקן דשיפה דהתם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמויקין
לישב עליה אצל שפייה דהכא אינה אלא לניו צעמלא להחליקו ולנחמו:

דפנותיה מתוכו קאמר: כ"ו ומה כלי חרס מיטמא מאוירו. בלא נגיעה: אמר קרא וכל כלי
פתוח. דמדלכר פתיחה ככלי חרס קאמר וכו' הוא דתלייה רחמנא צמדי פתיל מכלל דאיך אפילו יש צמיד פתיל
עליון טמאין אלמא מגבן ונטמאו: גולמי. שלא נגמרה כל מלאכתן כדמפרש ואזיל אצל נגמרה חקיקתן ורואיין הן להשמישן: פשוטיהן.
אפילו נגמרה מלאכתן: טהורין. דאיחקה עץ לשק דכתיב (ויקרא ה) מכל כלי עץ או בגד או עור או שם שק מטלטל מלא וריקן אף
כל מטלטל מלא וריקן: גולמי כלי מסכות טהורין. ולקמן [ע"ז] מפרש טעמא: פשוטיהן טמאין. אם נגמרה כל מלאכתן דכלי מתכות לא
איחקהו לשק וטומאת כלי מתכות כתוב דפרשת מדין (במדבר לה) אך את הזהב ואת הכסף וגו'. לשוף. לשפף צדבר המחליקו ומלחמיו.
כמו שעושין צעש שקורין אשפירל"א: לשבץ. לשון משבצות (שמות כח) נרמקין עשוין כזוגים קטנים כמו ומפקי ליה צרמלא דפחולא צמכתא דה
(דף קב.) כלומר שמתווקרין לתקוע בהן מסמרות ומשבצות לניו כמו שעושים צארגו הנשים: לגרר. צרהיננא להחליק: לכרכב. שחוקק
בהן חקיקות אגודלות וכרכוב כדרך שעושים צכסאי מציבות וספסלים: להטיח בטוחס. דהוא כמו שנינו בצללו טרפות (שם טו:) אפונס
ואטונס ושפינ צעורו כלי עץ להחליק וכדלמא כסנהדרין (דף קב:) משישפף צעור הדג: או שמתווקר. דהו כפיס לישב עליו: אוגן. לשק לפיו כמו
שעושין לכלי ששוחטין בו לניו: אוון. אנש"א צעורו כמו שעושין לקפיה ולנפה: מחוסר הטיטה. טהור דלאו כלי הוא: דחק קפיוא בקבא. כלי
שדעתו לחוק עד שיחזיק קבא חקק בו ג' לוגין ואע"פ שראוי למלאכה הואיל ולשם קצ התחיל בו ודעתו להשלימו לא הוה גמר מלאכה:
לשוף

ואפילו מלא חרדל. שהכלי אינו נוגע בכולו אלא צמח ססמון לדפנות
והאלמנטיים מיטמאין מן האויר ואי אהי יכול לומר שזה מטמא את
זה אשרי אין כנייה בכל אחד ועוד אין אכול מטמא אכול ועוד
אם כן זה שני וזה שלישי והשלישי לא יעשה רביעי לטמא את
האלמנטיים: ויהא כלי חרס מיטמא

מגבו. בנגיעה: מק"ו. דמוכו גלי
לך קראם מה שאין כן צמח כלים
(ט) וגבו בנגיעה ליתי צק"ו מה כלי
שטף שאין מיטמאין מאוירין בלא
נגיעה דליפך לקמיה מוכו של זה ולא
תוכו של אחר: מיטמאין מגבן.
בנגיעה דכתיב (ויקרא ה) וכל אשר
יפול עליו וגו' עליו משמע דנגע ולא
שנא גבו ולא שנא אוירו: כלי
פתוח. מדקפיד אפתיחה שמע מינה
בכלי חרס קאי דלחיה לא שטומאתו
קודמת לפתחו צדיה אלא כלים הרגילה
תורה את הטומאה להשכים ולמהר
ולצא דרך פתחו: הוה אומר זה כלי
חרס. דכתב לך צדיה צדוקתא
אחריתא [שם] אל תוכו: הוה אפי' פתיל
עליו. שמוזמדת מגופתו עליו לפיו
יפה: פתיל. מגופו: טהור. ואף
על פי שהוא צדיה המת דקרא צדיה כל
המת מיטמא אלמא לא טמא מגבו:
ומה כלי חרס שאין מיטמא מגבו.
כדלמנן: הא דרשינהו. חד לגופיה
וחד לגופיה שוה דלמנן תוכו לטמא
כו': ארבעה קראי כתיבי. תרי
תוכו וצדל חד הוה מני למיכתב תוך
וכתב תוכו: חד לגופיה. תוך האמור
לנומא לגופיה אתא שטמא הכלי כל
אוכלין ומשקין שבאוירו אע"פ שלא
נגע: וחד לג"ש. ללמוד על הכלי
שיקבל טומאה מן האויר אע"פ שלא
נגע בו השך כדלמנן לעיל (דף כד):
נאמר תוכו וטמא כו': תוכו ולא
תוך תוכו ואפילו כלי שטף מצינ.

אם היה כלי מונח בתוך כלי חרס
ופי הפנימי למעלה מפי החיצון
כדמפרש צמרת כהנים (א) ואוכלים
ומשקין צפנימי וטומאה צאויר
החיצון אין האוכלין טמאין דלאו תוכו
דכלי חרס נינהו אלא תוך תוכו ואפילו
כלי שטף מצינ (ג) ולא מיבעיא
דפנימי אם גם הוא של חרס דמצינ
לדיון דלמינו מיטמא מגבו כל חרס
וחוץ צפני הטומאה שבאויר החיצון
אלא אפילו כלי שטף דמיטמא
מגבו ואיכא למימר לא יחזן צפני

הטומאה מצינ על האוכלין שבתוכו שהרי גם הוא לא נטמא ומוצן דאי
משום דנגע בחיצון חיצון ראשון הוא ואין כלי מקבל טומאה אלא
מאז הטומאה ואי משום דקאי צאויר כלי חרס וכתיב (ו) וכל אשר
בתוכו יטמא ה"מ אוכלין ומשקין אצל כלים אין מיטמאין דתניא
בפסחים (דף כ.) יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ת"ל
כל אשר בתוכו יטמא וסמין ליה מכל האוכל אשר יאכל אכול
ומשקין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מיטמאין מאויר
כלי חרס: כלי שטף. כל שאר כלים שאינם כלי חרס מיקרו כלי
שטף על שם שיש להם טירה צמקה: אלא ממוקן ובנגיעה. עד
שיפול לתוכן ויגע בהן וימא דהאי אשר יפול עליו על שוליו ועל
דפנותיה מתוכו קאמר: כ"ו ומה כלי חרס מיטמא מאוירו. בלא נגיעה: אמר קרא וכל כלי
פתוח. דמדלכר פתיחה ככלי חרס קאמר וכו' הוא דתלייה רחמנא צמדי פתיל מכלל דאיך אפילו יש צמיד פתיל
עליון טמאין אלמא מגבן ונטמאו: גולמי. שלא נגמרה כל מלאכתן כדמפרש ואזיל אצל נגמרה חקיקתן ורואיין הן להשמישן: פשוטיהן.
אפילו נגמרה מלאכתן: טהורין. דאיחקה עץ לשק דכתיב (ויקרא ה) מכל כלי עץ או בגד או עור או שם שק מטלטל מלא וריקן אף
כל מטלטל מלא וריקן: גולמי כלי מסכות טהורין. ולקמן [ע"ז] מפרש טעמא: פשוטיהן טמאין. אם נגמרה כל מלאכתן דכלי מתכות לא
איחקהו לשק וטומאת כלי מתכות כתוב דפרשת מדין (במדבר לה) אך את הזהב ואת הכסף וגו'. לשוף. לשפף צדבר המחליקו ומלחמיו.
כמו שעושין צעש שקורין אשפירל"א: לשבץ. לשון משבצות (שמות כח) נרמקין עשוין כזוגים קטנים כמו ומפקי ליה צרמלא דפחולא צמכתא דה
(דף קב.) כלומר שמתווקרין לתקוע בהן מסמרות ומשבצות לניו כמו שעושים צארגו הנשים: לגרר. צרהיננא להחליק: לכרכב. שחוקק
בהן חקיקות אגודלות וכרכוב כדרך שעושים צכסאי מציבות וספסלים: להטיח בטוחס. דהוא כמו שנינו בצללו טרפות (שם טו:) אפונס
ואטונס ושפינ צעורו כלי עץ להחליק וכדלמא כסנהדרין (דף קב:) משישפף צעור הדג: או שמתווקר. דהו כפיס לישב עליו: אוגן. לשק לפיו כמו
שעושין לכלי ששוחטין בו לניו: אוון. אנש"א צעורו כמו שעושין לקפיה ולנפה: מחוסר הטיטה. טהור דלאו כלי הוא: דחק קפיוא בקבא. כלי
שדעתו לחוק עד שיחזיק קבא חקק בו ג' לוגין ואע"פ שראוי למלאכה הואיל ולשם קצ התחיל בו ודעתו להשלימו לא הוה גמר מלאכה:
לשוף

אם היה כלי מונח בתוך כלי חרס
ופי הפנימי למעלה מפי החיצון
כדמפרש צמרת כהנים (א) ואוכלים
ומשקין צפנימי וטומאה צאויר
החיצון אין האוכלין טמאין דלאו תוכו
דכלי חרס נינהו אלא תוך תוכו ואפילו
כלי שטף מצינ (ג) ולא מיבעיא
דפנימי אם גם הוא של חרס דמצינ
לדיון דלמינו מיטמא מגבו כל חרס
וחוץ צפני הטומאה שבאויר החיצון
אלא אפילו כלי שטף דמיטמא
מגבו ואיכא למימר לא יחזן צפני
הטומאה מצינ על האוכלין שבתוכו שהרי גם הוא לא נטמא ומוצן דאי
משום דנגע בחיצון חיצון ראשון הוא ואין כלי מקבל טומאה אלא
מאז הטומאה ואי משום דקאי צאויר כלי חרס וכתיב (ו) וכל אשר
בתוכו יטמא ה"מ אוכלין ומשקין אצל כלים אין מיטמאין דתניא
בפסחים (דף כ.) יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ת"ל
כל אשר בתוכו יטמא וסמין ליה מכל האוכל אשר יאכל אכול
ומשקין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מיטמאין מאויר
כלי חרס: כלי שטף. כל שאר כלים שאינם כלי חרס מיקרו כלי
שטף על שם שיש להם טירה צמקה: אלא ממוקן ובנגיעה. עד
שיפול לתוכן ויגע בהן וימא דהאי אשר יפול עליו על שוליו ועל
דפנותיה מתוכו קאמר: כ"ו ומה כלי חרס מיטמא מאוירו. בלא נגיעה: אמר קרא וכל כלי
פתוח. דמדלכר פתיחה ככלי חרס קאמר וכו' הוא דתלייה רחמנא צמדי פתיל מכלל דאיך אפילו יש צמיד פתיל
עליון טמאין אלמא מגבן ונטמאו: גולמי. שלא נגמרה כל מלאכתן כדמפרש ואזיל אצל נגמרה חקיקתן ורואיין הן להשמישן: פשוטיהן.
אפילו נגמרה מלאכתן: טהורין. דאיחקה עץ לשק דכתיב (ויקרא ה) מכל כלי עץ או בגד או עור או שם שק מטלטל מלא וריקן אף
כל מטלטל מלא וריקן: גולמי כלי מסכות טהורין. ולקמן [ע"ז] מפרש טעמא: פשוטיהן טמאין. אם נגמרה כל מלאכתן דכלי מתכות לא
איחקהו לשק וטומאת כלי מתכות כתוב דפרשת מדין (במדבר לה) אך את הזהב ואת הכסף וגו'. לשוף. לשפף צדבר המחליקו ומלחמיו.
כמו שעושין צעש שקורין אשפירל"א: לשבץ. לשון משבצות (שמות כח) נרמקין עשוין כזוגים קטנים כמו ומפקי ליה צרמלא דפחולא צמכתא דה
(דף קב.) כלומר שמתווקרין לתקוע בהן מסמרות ומשבצות לניו כמו שעושים צארגו הנשים: לגרר. צרהיננא להחליק: לכרכב. שחוקק
בהן חקיקות אגודלות וכרכוב כדרך שעושים צכסאי מציבות וספסלים: להטיח בטוחס. דהוא כמו שנינו בצללו טרפות (שם טו:) אפונס
ואטונס ושפינ צעורו כלי עץ להחליק וכדלמא כסנהדרין (דף קב:) משישפף צעור הדג: או שמתווקר. דהו כפיס לישב עליו: אוגן. לשק לפיו כמו
שעושין לכלי ששוחטין בו לניו: אוון. אנש"א צעורו כמו שעושין לקפיה ולנפה: מחוסר הטיטה. טהור דלאו כלי הוא: דחק קפיוא בקבא. כלי
שדעתו לחוק עד שיחזיק קבא חקק בו ג' לוגין ואע"פ שראוי למלאכה הואיל ולשם קצ התחיל בו ודעתו להשלימו לא הוה גמר מלאכה:
לשוף

(א) [שנת פד: ט] (ב) [ג' כ'] (ג) [א] וכו' ג:
(ד) [ומספחה פ"ח ה"י:]
(ה) [שנת קג. ע"ג:]
(ו) [ומספחה דל"ס פ"ב
דכ"מ ה"ה:] (ז) [תוכו
רש"י:] (ח) [שמיני פרשה
א:] (ט) [תמינה כו:]
(י) [מצינ תרומו מרמקין:]
(יא) [עין פרשי' פרשה
תרומה כו פ"ה:] (ב) עין
רש"י.

תורה אור השלם

1. וכל כלי פתוח אשר
אין צמיד פתיל עליו
טמא הוא:
במדבר יט טו
2. וכל כלי חרש אשר
יפל מןהם אל תוכו כל
אשר בתוכו יטמא ואתו
השבת: ויקרא יא לג

הנהגות הב"ח

(א) גבי כלי שטף מציל
אלו: (ב) רש"י ד"ה
מק"ו וכו' צמח כלים
וגם בנגיעה ליתי מק"ו
הס"ד: (ג) ד"ה מוכו וכו'
ואפי' כלי שטף מצינ דלא
מיבעיא אם פנימי גם
הוא וכו': (ד) בא"י ומכיו
כל כלי אלו וכו' נמקן:

מוסף רש"י

ואפילו מלא חרדל
שלין נוגע במטרי חרדל
גרגרין צמח כלים
ואפילו הכי כולו טמא מן
האויר (דחה ז): ארבעה
תוכו כתיבי. כלי. תוכו
תרי זמני ודקום תוך דרכוס
תוכו, למה מני למיכתב
כל תוכו ומכיו מצינ
למיטמא, וכן כתיבי
(בחי' ג). ולא תוכו של
אחר. למעטו כלי שטף
מנומא אור אפי' כלי
(שם). לכרכב. לשון היקף
חזין עגולה (בחי' ג).
והוא כמו שפנימי חיצון
עגולין צקרי' דמי הצינ
וספסלי העץ (שמות ח. ה).
דחק קפיוא בקבא.
בטוחס גדול הנאלי לחוק בו
קב חקק שגל לוגין (שבת
קג ע"ש).

שיטה מקובצת

אן שהיה אין כביצה בכל
אחד. ג"כ פי' ואין פחות
מכביצה קטמא כן מצאין
בס"י: כ"ו מק"ו דתוכו
גלי לך קרא שמיטמא
מאוירו מה שאין כן בשאר
כלים וגבו בנגיעה ליתי
בק"ו מבלי שטף שאין:
ג באויר כלי הרגילה
תורה: ז ולא מיבעיא אם
פנימי הוא של חרס דמצינ
לדיון דלמינו מיטמא מגבו
כלי שטף דמיטמא מגבו
ואיכא למימר לא יחזן.
ג"כ פי' ואיכא למימר לית
דבחי' שון תחיל באויר
כמאן דמליא טומאה הו'
וכאילו נגע בה (השרק)
בכלי שטף קמ"ל דביציל
[כ"מ בגלין רש"י ד"ה
כתב ד' שן:] ז אבל כלי
אין מיטמאין מאויר כלי
חרס דתניא בפסחים יבול:
ז אלמא מגבן מיטמאין
הס"ד: ז לכרכב שחוקק
בהם חקיקות אגודלות
ככרכוב כדרך שעושים
בכסאי תיבות ובספסלים:
ז הקשה ר"ת דכ"פ שני
דסנהדרין אמרין: